

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ
ΣΕΙΡΑ: “ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ”,
ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ξ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
ΚΑΤΗΧΗΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΔΑΒΙΔ ΚΑΙ ΣΑΟΥΛ

(Α΄ Βασιλειών Κδ΄.)

Πρώτος βασιλεύς των Ισραηλιτών, όπως γνωρίζεται, υπήρξεν ο Σαούλ. Αυτός είχε κυριευθή κάποτε από στενοχώρια πολύ μεγάλη και έγινε μελαγχολικός. Όταν τον έπιανε η μελαγχολία αυτή εκάθητο μόνος του, αμίλητος εντελώς, όλοι και όλα του έφταιγαν τότε. Μαύρες και απελπιστικές σκέψεις ήρχοντο εις τον νουν του. Το πρόσωπόν του εγένετο άγριον και κανείς από τους υπηρέτας του, αλλά και από τους οικιακούς του, δεν ετόλμα να τον πλησιάση. Ο μόνο που τον διασκέδαζε εις την περίστασι αυτή και τον ανακούφιζε, ήτο ο Δαβίδ.

Ο Δαβίδ ήτο τότε τσοπανόπουλο και έμενε κοντά εις τον πατέρα του, ο οποίος τον έστειλε δια να βόσκη τα πρόβατα. Εκεί όμως εις την εξοχήν ο Δαβίδ είχε μάθει να παίξη την λύραν, μουσικόν όργανον με χορδές. Επειδή δε αγαπούσε πολύ το Θεόν, έφτιανε ψαλμούς και έπειτα τα έψαλλε μελωδικά και τα έπαιζε με την λύραν του. Αλλ΄ η μουσική του τέχνη ήτο θαυμασία και πολύ γρήγορα έβγαλε όνομα ότι είναι έξοχος μουσικός. Δι΄ αυτό και ο βασιλεύς Σαούλ τον επήρε εις το παλάτι του. Και όταν τον έπιανε η μελαγχολία, ο Δαβίδ εκάθητο απέναντί του και έπαιζε με την λύραν του διαφόρους θρησκευτικούς ψαλμούς. Με αυτόν τον τρόπον ο Σαούλ ανεκουφίζετο πολύ και του έφευγε η λύπη. Ήτο λοιπόν ο Δαβίδ μεγάλος ευεργέτης του Σαούλ.

Επέρασε ολίγος καιρός και ήλθε εποχή που οι Ισραηλίται είχαν πόλεμον με τους Φιλισταίους. Τότε ο Δαβίδ έδειξε μεγάλην γενναιότητα. Με την βοήθειαν του Κυρίου εθανάτωσε τον γίγαντα των Φιλισταίων τον Γολιάθ, και κατόπιν αυτού οι Ισραηλίται ενίκησαν τους Φιλισταίους. Νικηταί λοιπόν εγύριζαν ώρα οι στρατιώται από την μεγάλην μάχην. Αι γυναίκες τους υποδέχοντο με φωνές χαρμόσυνες και με χορούς και εφώναζαν:

- Ο Σαούλ ενίκησε χιλιάδες και ο Δαβίδ μυριάδες.

Αυτά τα λόγια όμως δεν άρεσαν καθόλου εις τον Σαούλ.

- Όστε, κάνουν τον Δαβίδ ανώτερον από εμέ; Εσκέφθη ο Σαούλ.

Και από τότε εφθονούσε τον Δαβίδ. Όχι μόνον εξέχασε την ευεργεσία που του έκαμε ο Δαβίδ, αλλά και εξητούσε ευκαιρία να τον θανατώση.

Τι να κάμη τώρα ο Δαβίδ; Δεν ημπορούσε πλέον να μείνη κοντά εις τον Σαούλ μέσα εις τα ανάκτορα του Βασιλέως εκινδύνευε η ζωή του. Μίαν ημέραν ο Σαούλ έριξε το μυτερό κοντάρι του εναντίον του Δαβίδ, δια να τον σκοτώση. Αλλά τον εφύλαξε ο Άγιος Θεός. Επί τέλους ο Δαβίδ ηναγκάσθη να φύγη και εγύριζε εις έρημα μέρη και εις τα βουνά. Αλλά ο Σαούλ δεν ησύχαζε. Ήθελε με κάθε τρόπο να τον πιάση και να τον σκοτώση. Επήρε λοιπόν μαζί του τρεις χιλιάδες στρατιώτες και εβγήκε να εύρη και να συλλάβη τον Δαβίδ.

Μίαν ημέραν, εκεί οπου εγύριζε ο Δαβίδ εις τα βουνά με μερικούς φίλους του, ευρήκαν μια σπηλιά μεγάλη.

- Ας μπούμε εδώ μέσα να ξεκουρασθούμε και να κοιμηθούμε ολίγον, είπεν ο Δαβίδ και έπειτα εξακολουθούμε την πορείαν μας με την βοήθειαν του Αγίου Θεού. Και πράγματι εμπήκαν εις το σπήλαιον, επροχώρησαν εις το βάθος και εκεί καθώς ήσαν κουρασμένοι εξαπλώθηκαν όλοι και αμέσως απεκοιμήθησαν. Είχαν κοιμηθή αρκετά, όταν τους εξύπνησε κάποιος θόρυβος... άκουσαν πατήματα ανθρώπων που επλησίαζε εις το σπήλαιον.

Ο Δαβίδ έκαμε νεύμα εις τους συντρόφους του να σιωπήσουν και να μείνουν ακίνητοι. Έξαφνα, βλέπουν να μπαίνει εις το σπήλαιον ένας άνδρας ψηλός και δυνατός. Εφορούσε και όπλα. Ο Δαβίδ και οι συντρόφοι

του αμέσως τον εγνώρισαν. Ήτο ο βασιλεύς Σαούλ. Είχε απομακρυνθή από το στρατό του και ήλθε μόνος του εις το σπήλαιον, δια να αναπαυθή και να κοιμηθή. Που να φαντασθή ότι εκεί μέσα ήτο ο Δαβίδ με τους στρατιώτας του! Και επειδή το σπήλαιον ήτο σκοτεινόν, δεν είδεν ο Σαούλ ότι εις το βάθος ήσαν ξαπλωμένοι άνθρωποι. Έπεσεν λοιπόν και εκοιμήθη εις την είσοδον του Σπηλαίου. Ο Δαβίδ και οι σύντροφοί του επρόσεχαν να μην κάμουν τον ελάχιστον θόρυβον. Έβλεπαν ότι ο μεγαλύτερος εχθρός του Δαβίδ είχε πέσει εις τα χέρια των. Ημπορούσαν να του κάμουν ό,τι ήθελαν, ακόμη και να τον σκοτώσουν με ευκοπώτερον τρόπον. Αρχισαν μάλιστα να λένε σιγαλά εις τον Δαβίδ οι σύντροφοί του:

- Να, ο Άγιος Θεός τον παρέδωσε εις τα χέρια σου σήμερα. Κάμε του ό,τι θέλει ό,τι σου αρέσει.

Αλλ' ο Δαβίδ δεν ηθέλησε καθόλου να ακούση τη συμβουλή των. Εσκέφθη ότι ο Σαούλ ήτο βασιλεύς, που τον ώρισε ο Άγιος Θεός και ότι αυτός δεν έχει κανέναν δικαίωμα να του αφαιρέση την ζωήν.

Προσέξατε καλά! Απήντησε εις τους στρατιώτας του. Μη τολμήση κανείς να βάλη χέρι εις τον Βασιλέα.

Σηκώνεται τότε σιγά – σιγά και πλησιάζει τον Σαούλ εκεί που εκοιμάτο και κόβει με προσοχή ένα κομμάτι από το ένδυμά του και το παίρνει μαζί του. Σε κάμποση ώρα ο Σαούλ εξύπνησε, επήρε τα όπλα του και έφυγε από το σπήλαιον, χωρίς και πάλιν να καταλάβη ότι ο Δαβίδ ήτο μέσα. Αφού απεμεκρύνθη αρκετά από το σπήλαιον ο Σαούλ, τότε εβγήκε και ο Δαβίδ και του εφώναζε από μακρυνά:

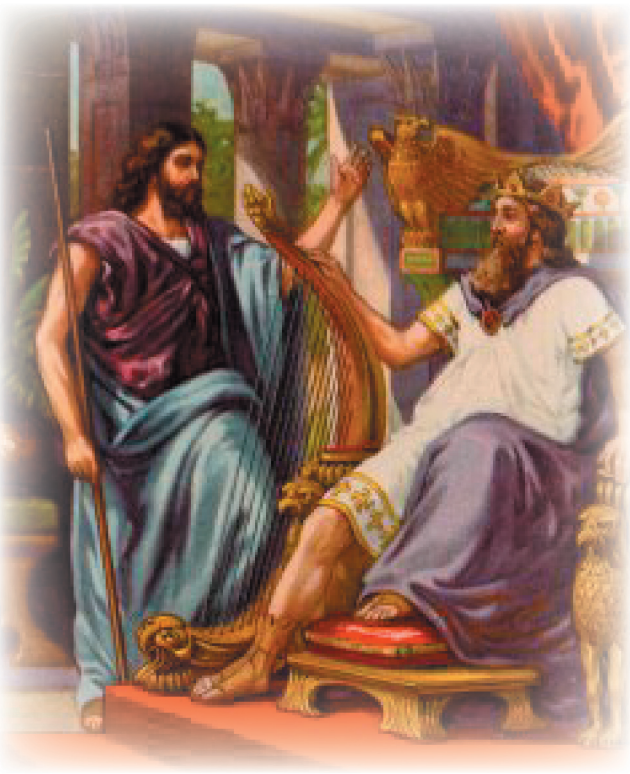
-Κύριε Βασιλεεεεύ!

Γυρίζει πίσω ο Σαούλ να ιδή ποίος του φωνάζει. Τότε ο Δαβίδ τον επροσκύνησε από μακρυνά με σεβασμόν και του είπε:

-Διατί, βασιλεύ, ακούς τα λόγια του ενός και του άλλου, ότι τάχα θέλω να σε σκοτώσω; Και διατί με καταδιώκεις αδίκως; Σήμερα ο Άγιος Θεός σε παρέδωσε εις τα χέρια μου μέσα εις τη σπηλιά. Αν ήθελα, ημπορούσα να σε σκοτώσω. Αλλά δεν το έκαμα. Και δια να πεισθείς δι' αυτά που σου λέγω, να ένα κομμάτι που έκοψα από το ένδυμά σου την ώρα που εκοιμώσουν μέσα εις το σπήλαιον. Ο Σαούλ εγνώρισε την φωνήν του Δαβίδ.

- Συ είσαι, παιδί μου Δαβίδ; Απήντησε με συγκίνησιν. Και άρχισε να κλαίη. Δίότι εκατάλαβε ότι αδίκως εκατεδίωκε τον Δαβίδ.

- Αλήθεια, του λέγει, συ εφάνηκες καλύτερος από εμέ και μου ανταπέδωκες καλά, ενώ εγώ ζητώ να σου κάμω κακό. Δι' αυτό που μου έκαμες σήμερα, ο Άγιος Θεός θα σε ευλογήση και μίαν ημέραν θα γίνης βασιλεύς. Ας ήμεθα πλέον αγαπημένοι από σήμερα.

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ

Ας συγκρίνωμεν τώρα, παιδιά, την διαγωγήν του Σαούλ με την διαγωγήν του Δαβίδ. Τι αισθάνετο ο Σαούλ δια τον Δαβίδ; - (...) – Και τι εξητούσε να του κάμη; - (...) – Δεν ημπορούσε λοιπόν να υπάρξη χειρότερος εχθρός από αυτόν. Εν τούτοις ο Δαβίδ τι ησθάνετο εις την ψυχήν του δια τον Σαούλ; - (...) – Και πως έδειξε την αγάπην του; - (...) – Έδειξε, λοιπόν, τόση αγάπη προς τον Σαούλ, που ήταν μεγάλος εχθρός του. Δι' αυτό και ο Άγιος Θεός τον ευλόγησε και τον έκαμε βασιλέα. Ωστε, ποίον μεγάλο μάθημα μας δίδει σήμερα ο Δαβίδ;

ΔΙΔΑΓΜΑ: Πρέπει να αγαπώμεν και αυτούς ακόμη τους εχθρούς μας.

ΡΗΤΟΝ: «Αγαπάτε τους εχθρούς υμών». (Ματθ. Ε΄.44) Αυτό διατάσσει ο Κύριος.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ

Συμφώνως με αυτά πρέπει ο χριστιανός να συγχωρή τους εχθρούς του, και εκείνους ακόμη που του έκαναν το μεγαλύτερον κακόν. Ομοιάζει με τον Δαβίδ, και ακόμη ομοιάζει με τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν, που εσυγχώρησε τους σταυρωτάς του. Άλλως τε, τι θα μας κάμουν οι άλλοι άνθρωποι; Το πολύ – πολύ θα μας υβρίση κάποιος ή θα μας κτυπήση ή θα μας πάρη κάτι κ.λ.π. Αν όμως τον συγχωρήσωμεν με την καρδιάν μας, θα έχουμε την ευλογίαν και την αγάπην του Αγίου Θεού. Και αν ακόμη υποτεθή ότι μας κάνει κάποιος μεγάλο κακό, πάλιν πρέπει να τον συγχωρήσωμεν, δια να μιμηθώμεν το παράδειγμα του Δαβίδ. Όταν άλλα παιδιά ζητούν να σας βλάψουν και θέλουν το κακό σας σεις πρέπει να αισθάνεσθε εις την ψυχήν σας αγάπη και δι' αυτά τα παιδιά. Να μην κρατήτε κακία, να τα συγχωρήτε και να τους μιλάτε.

